

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 1013200087
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200087.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: V a V Servis, s.r.o., Hlavná 50, Prešov, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, Dunajská 68, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: 1254-7000/2012-OK/5 zo dňa 20.12.2012 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/10/2013-197 zo dňa 22.5.2014 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/10/2013-197 zo dňa 22.5.2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1254 - 7000/2012-OK/5 zo dňa 20.12.2012, ktorým žalovaný podľa § 139 ods. 2 písm. a/ zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ZVO) nariadil kontrolovanému zrušiť verejnú súťaž na predmet zákazky „Vzdelávacie kurzy: opatrovateľská starostlivosť“, vyhlásenú v Úradnom vestníku Európskej únie dňa 22.11.2011 pod zn. 2011/S224-363786 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 226/2011 dňa 22.11.2011 pod zn. 09890-MSS.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že obstarávateľ už v počiatočnom štádiu verejného obstarávania v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania stanovil diskriminačné a neprimerané podmienky účasti vo vzťahu k predmetu zákazky, čo mohlo odradiť od účasti potencionálnych záujemcov a mať za následok eventuálne zúženie ich okruhu. Uvedená zákazka bola realizovaná zmätočne, neprehľadne a netransparentne, keďže obstarávateľ realizoval popri uvedenej zákazke ďalších 8 zákaziek a odosielať podľa vlastných slov „všetky dokumenty“ všetkým. Z uvedenej skutočnosti vyplynuli aj nezrovnalosti prehľadu žiadostí o súťažné

podklady a ich následného zaslania záujemcom. Nedostatky, ktorých sa obstarávateľ dopustil, mohli mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania a aj podľa názoru krajského súdu nebolo možné ich odstrániť iným spôsobom ako nariadením zrušenia vyhlásenia postupu zadávania zákazky.

Na námietku žalobcu týkajúcej sa namietaného spôsobu výkonu kontroly krajský súd poukázal na § 146 ods. 2 ZVO, kedy úrad vykonáva kontrolu postupu zadávania zákaziek pred uzavretím zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody a pred ukončením súťaže návrhov z vlastného podnetu, na základe podnetu obstarávateľa na výkon kontroly ním zadávanej zákazky alebo na základe podnetu Úradu vlády SR. Vzhľadom na to, že status MPSVaR v predmetnom prípade nebolo možné subsumovať pod žiadny zo subjektov v zmysle citovaného ustanovenia, žalovaný nebol viazaný podaním tejto osoby podnecujúcim na výkon kontroly zadávania zákazky. Znamená to, že na výkon kontroly zo strany tohto subjektu neexistoval zákonný nárok a v takom prípade riskoval, že žalovaný dohľad nad verejným obstarávaním aj napriek „podnetu“ vykonávať nebude. Na druhej strane žalovanému nič nebránilo, aby sa podaním akéhokoľvek subjektu zaoberal a na jeho podkladoch v súvislosti so zásadou legality podľa § 146 ods. 2 ZVO výkon kontroly uskutočnil. Keďže MPSVaR bolo v tomto prípade v pozícii riadiaceho orgánu, z dôvodu preventívneho zamedzenia možného vzniku škôd žalovaný považoval za opodstatnené začať výkon kontroly. Preto krajský súd túto námietku, uvedenú v žalobe, považoval za irelevantnú. Samotná skutočnosť, že strany MPSVaR neboli podané námietky, v žiadnom prípade nebránila tomu, aby žalovaný vykonal kontrolu pred uzavretím zmluvy podľa § 146 ods. 2 ZVO na základe vlastného podnetu, resp. osvojenia si podania tretieho subjektu. Podľa § 137 ods. 2 ZVO, úrad pri výkone dohľadu podľa písm. b) rozhoduje o námietkach orgánu štátnej správy, ak boli kontrolovanému poskytnuté finančné prostriedky na dodanie tovaru, uskutočnenie stavebných prác alebo poskytnutie služieb z európskych spoločenských... Výkonu kontroly podlieha celý postup zadávania zákazky (nielen v rozsahu namietaných skutočností a príslušného štádia procesu zadávania zákazky - § 138 ods. 2 ZVO) a teda výkonom kontroly postupu zadávania zákazky možno postup verejného obstarávateľa pokryť komplexnejšie ako v rámci konania o námietkach. Pre účely skontrolovania postupu zmysle § 146 ods. 2 ZVO vhodnejšou alternatívou.

Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že nebolo zrejmé, na základe akých skutočností žalobca naviazal lehotu na podanie námietok len vo väzbe na uskutočnenie elektronickej aukcie, t. j. na deň 25.5.2012. Na argumentáciu žalobcu, že z napadnutého rozhodnutia nebolo zrejmé, či predseda úradu (žalovaného) poveril zamestnancov úradu na výkon kontroly, krajský súd uviedol, že v predmetnom prípade vydal rozhodnutie v rámci kontroly postupu zadávania zákaziek pred uzavretím zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody a pred ukončením súťaže návrhov z vlastného podnetu, t. j. postupoval podľa § 146 ods. 2 ZVO. Ustanovenie § 146 ods. 6 ZVO, na ktoré sa žalobca odvolával, upravuje výlučne právomoc úradu vykonať kontrolu postupu zadávania zákazky po uzavretí zmluvy a zároveň v tejto súvislosti upravuje, kto vykonáva kontrolu po uzavretí zmluvy a v akom „právnom režime“. Kontrola pred uzavretím zmluvy a kontrola po uzavretí zmluvy predstavujú z pohľadu procesného postupu a výsledku samotného konania výrazne diferentné procedúry výkonu dohľadu. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že ustanovenie § 146 ods. 6 ZVO v druhej a tretej vete upravuje z pohľadu gramatického vyjadrenia len všeobecné slovo kontrola, avšak z pohľadu logického je zrejmé, že uvedená úprava sa vzťahuje výlučne na kontrolu po uzavretí zmluvy, nakoľko v opačnom prípade by tretia veta tohto ustanovenia, cit.: „úrad pri výkone kontroly postupuje podľa § 146a - 146d“ bola v rozpore s úpravou § 146 ods. 4 ZVO, cit.: „pri výkone kontroly podľa odseku 2 úrad postupuje primerane podľa § 138 - 145“. Uvedené tvrdenie tiež potvrdzuje znenie ustanovenia § 146a ods. 3 písm. b) ZVO, ktoré upravuje postup žalovaného v rámci kontroly podľa § 146 ods. 6 ZVO, t. j. kontrolu po uzavretí zmluvy, podľa ktorého, cit.: „Zamestnanci úradu sú v súvislosti s výkonom kontroly povinní predložiť kontrolovanému písomné poverenie na vykonanie kontroly“. Organizačný poriadok žalovaného v čl. 3 ods. 4 písm. h) upravuje, že predseda žalovaného vydáva poverenia výlučne na výkon kontroly po uzavretí zmluvy. Poverenie predsedu úradu sa vzťahuje výlučne na výkon kontroly po uzavretí zmluvy, t. j. na postup upravený v § 146 ods. 6 ZVO. V predmetnom prípade sa jednalo o postup výkonu kontroly pred uzavretím zmluvy, preto nemožno považovať žalobcom vznesenú námietku ohľadom absencie poverenia predsedu úradu za dôvodnú. K namietanému nedodržaniu ustanovenia § 146 ods. 4 ZVO ohľadom primeranej aplikácie postupu konania o námietkach

na výkon kontroly krajský súd uviedol, že v dôsledku neurčitosti právnej úpravy si za účelom odstránenia pochybností ohľadom neurčitého právneho pojmu interným normatívnym aktom (organizačným poriadkom) upravil žalovaný popisovanie rozhodnutí súvisiacich s výkonom kontroly postupu zadávania zákaziek pred uzavretím zmluvy. Podľa čl. 17 ods. 3 písm. c) organizačného poriadku Úradu pre verejné obstarávanie v znení v čase začatia výkonu kontroly, cit.: „Riaditeľ odboru kontroly podpisuje rozhodnutia súvisiace s výkonom kontroly postupu zadávania zákaziek pred uzavretím zmluvy“. Tento postup je dlhoročnou zavedenou praxou.

Čo sa týka žalobcom namietaného nedodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia stanovenej v § 139 ods. 5 písm. c) ZVO krajský súd uviedol, že sa nejedná o také závažné porušenie, ktoré by malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Lehoty upravené v predmetnom ustanovení zákona, sú výlučne poriadkovej povahy a ich nedodržanie v zásade nemá vplyv na práva účastníkov konania. Účelom procesných lehôt je zabezpečiť, aby správny orgán vybavil vec, ktorá je predmetom konania bez zbytočných prieťahov. Krajský súd takisto ako aj žalovaný poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sž 162/01, v ktorom sa NS SR zaoberal lehotou na vydanie rozhodnutia v konaní o námietkach, upravenou v § 86 ods. 7 písm. c) zákona č. 263/1999 Zb. v znení neskorších predpisov. NS SR v uvedenom rozsudku konštatoval - citácia: „Súd považuje námietky žalobcu, že žalovaný nerozhodol v zákonom o verejnom obstarávaní uvedenej lehote 30 dní odo dňa podania námietok za dôvodnú. Táto skutočnosť však neodôvodňuje záver, že po uplynutí tejto lehoty žalovaný o námietke nemohol rozhodnúť. Na rozdiel od lehôt ustanovených v § 86 ods. 4, ktorých nedodržanie priamo zo zákona má za následok zánik práva podať námietky, lehoty ustanovené v ust. § 86 ods. 7 majú poriadkový charakter“.

Na ďalšiu námietku žalobcu, kde hovorí, že v prípade konštatovaných nezrovnalostí dokladu uchádzača - spol. Nevitra, s.r.o. a následnému záveru, že na základe toho uchádzač, ktorým je žalobca, nespĺnil podmienky účasti v zmysle ust. § 27 ods. 1 písm. d) ZVO a § 28 ods. 1 písm. g) ZVO (strana 17 napadnutého rozhodnutia) krajský súd uviedol, že sa jedná o zrejmu chybu v písaní. Z kontextu príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, preskúmania ponúk dotknutých uchádzačov, nachádzajúcich sa v dokumentácii verejného obstarávateľa, ako aj logickej podstaty veci, bolo zřejmé, že sa jednalo výlučne o uchádzača Nevitra, s.r.o. Predmetná vada v písaní nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Čo sa týkalo stanovenia minimálnej úrovne obratu rozsahu predmetu zákazky, pričom jednotliví uchádzači museli preukazovať dosiahnutie výšky 100.000,- € za každý z predmetných rokov a nestačilo dosiahnutie tejto výšky v priemere za celé obdobie, krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že takýto prístup pôsobí diskriminačne (čím je v rozpore s ust. § 9 ods. 4 ZVO) a negatívne ovplyvňuje hospodársku súťaž. V tomto prípade boli od účasti odradení potencionalni uchádzači, ktorí čo i len v jednom z rokov stanovenú úroveň nedosiahli, ale v priemere ju mohli vysoko prevyšovať, čím spĺňali finančnú a ekonomickú spôsobilosť na zrealizovanie predmetu zákazky rovnakým spôsobom ako ostatní. Ďalej vzhľadom na taxatívnosť ustanovenia § 28 ZVO (so správnym poukázaním na nutnosť aplikácie zákona č. 503/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 25/2006 Z. z. o ZVO) boli požiadavky verejného obstarávateľa na predloženie dokladov, preukazujúcich splnenie týchto podmienok účasti stanovené nad rámec zákona. Nejednalo sa totiž o výlučne len o predloženie zoznamu odborných pracovníkov, resp. uvedenie podielu plnenia zo zmluvy subdodávateľmi, ale aj predloženia dokladov, ktoré zákon v relevantných ustanoveniach výslovne neuvádza. K takejto požiadavke nebolo možné dôjsť ani jazykovým alebo logickým výkladom ZVO. Za skutočností zakladajúce dôvod zrušenia použitého postupu zadávania zákazky - t. j. majúce zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania, bolo treba považovať predovšetkým diskriminačnosť verejným obstarávateľom stanovených podmienok účasti podľa § 27 ods. 1 písm. c) ZVO a § 28 ods. 1 písm. g) ZVO, vo väzbe na určenie minimálnej úrovne štandardov podľa § 32 ods. 6 ZVO. Obe takto stanovené podmienky účasti boli spôsobilé vopred z účasti vo verejnej súťaži odradiť aj uchádzačov disponujúcich vo vzťahu k predmetu zákazky primeraným finančným a ekonomickým postavením, ako aj technickou a odbornou spôsobilosťou a teda k neprimeranému zúženiu okruhu subjektov hospodárskej súťaže. Postačuje vždy len reálna možnosť, potencialita zásadného vplyvu na výsledok verejného obstarávania, za ktorý sa považuje možnosť odradenia uchádzačov od účasti v súťaži, napríklad stanovením diskriminačnej podmienky zo strany

verejného obstarávateľa.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania. Rozsudok krajského súdu považoval za nesprávny z dôvodov, uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP. Vytýkal krajskému súdu, že povýšil princípy hospodárnosti a efektívnosti nad princípy nediskriminácie, rovnakého zaobchádzania a transparentnosti, ktoré krajský súd posúdil výlučne vo vzťahu k neúspešným uchádzačom. Podľa názoru žalobcu uplatňovanie uvedených princípov je oprávnený očakávať aj úspešný uchádzač. Zopakoval, že Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len MPSVaR) nepodalo námietky, na čo bolo oprávnené. Tento jeho postup mohol vzbudiť a aj vzbudil v žalobcovi odôvodnené presvedčenie, že MPSVaR považuje jednotlivé úkony vo verejnom obstarávaní za také, ktoré nie sú v rozpore s ustanoveniami ZVO. Poukázal aj na svoje legitímne očakávania a nutnosť neustálej pripravenosti na možné plnenie zákazky, čo ho výrazným spôsobom obmedzovalo vo voľnosti pôsobenia na trhu a v podnikaní. Nesúhlasil so záverom krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom žalovaného ohľadom ustanovenia § 146 ods. 4 a aplikácie § 146a až § 146d ZVO. Uviedol, že vzhľadom na nezákonnosti v postupe žalovaného pri vykonávaní kontroly sú závery žalovaného (o tom, že proces verejného obstarávania, v ktorom bol žalobca úspešným uchádzačom, nebol v súlade so zákonom) výsledkom kontroly, vykonanej v rozpore so zákonom a preto nemôžu mať žiadnu relevanciu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že výsledkom verejnej súťaže mala byť zákazka refinancovaná z fondov EÚ a že režim takýchto zákaziek okrem všeobecných pravidiel podľa ZVO podlieha aj osobitnej a dosť striktnej regulácii čerpania finančných prostriedkov z fondov EÚ, ktoré vychádzajú predovšetkým zo zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskej únie v znení neskorších predpisov. Pokiaľ išlo o tvrdenia žalobcu, ktoré sa týkali inicializácie výkonu kontroly, žalovaný v súlade s obsahom svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 13.03.2013 zopakoval, že možnosť výkonu kontroly z vlastného podnetu predstavuje realizáciu zásady legality, ktorú nemožno chápať striktným spôsobom a síce že môže byť uplatnená výlučne na báze skutočností, o ktorých sa kontrolný orgán dozvie len z vlastnej činnosti, lebo v takom prípade by bol tento inštitút značne oslabený ba až nefunkčný. Podľa názoru žalovaného naopak, mu nič nebráni zaoberať sa v tomto smere aj akýmkoľvek podnetmi z „externého prostredia“. V prípade možných indícií o porušeníach zákona si takýto podnet z externého prostredia môže žalovaný osvojiť za vlastný a z preventívneho hľadiska vykonať kontrolu. Vzhľadom na nie zanedbateľnú hodnotu zákazky (takmer 2 milióny €) by ignorovanie žiadosti riadiaceho orgánu predstavovalo ľahkovážnosť ba až dešpekt žalovaného voči pravidlám zadávania zákaziek financovaných z fondov EÚ, rozpočtovým pravidlám verejnej správy ako aj záujmom verejnosti na účelnom vynakladaní verejných zdrojov a nepochybne aj voči MPSVaR ako ústrednému orgánu štátnej správy. Pokiaľ ide o status MPSVaR ako orgánu štátnej správy, ktorý má oprávnenie na podanie námietok (§ 137 ods. 2 písm. b/ ZVO), to treba chápať ako jednu z viacerých možností na vyvolanie dohľadu nad verejným obstarávaním a že ju MPSVaR nevyužilo ale zvolilo iný postup, je vecou ministerstva. Nemôže to zakladať prekážku pre žalovaného začať výkon kontroly z vlastného podnetu. Žalovaný ďalej opätovne poukázal na komplexnosť výkonu kontroly, ktorá sa podrobným spôsobom zaoberá celým dovtedy uskutočneným procesom verejného obstarávania, keď konkrétne v danom prípade pokryla takmer všetky jeho štádiá. Na druhej strane námietky sa viažu len na určitý výkon kontrolovaného, ktorý zároveň odzrkadľuje jednotlivé procesné štádiá, do ktorého postup zadávania zákazky došiel. Pre potreby aprobácie zákazky na financovanie z fondov EÚ je komplexnosť výkonu kontroly výhodnejšia. Žiadosť osoby, ktorá nie je oprávnená podať podnet na výkon kontroly, nie je pre žalovaného právne záväzná a teda ani vynúiteľná. MPSVaR zvoleným postupom riskovalo, že žalovaný sa jeho podaním vôbec nemusí zaoberať. Tvrdenia žalobcu ohľadom jednoznačnosti ustanovenia § 146 ods. 4 a možnosti aplikácie ustanovenia § 146a až § 146d ZVO aj na výkon kontroly pred uzavretím zmluvy považoval žalovaný za nesprávne a protichodné so systematickým a logickým výkladom ZVO. Uviedol, že potreba odlišnej úpravy procesu výkonu kontroly pred uzavretím zmluvy po jej uzavretí vychádzala z rozličného zamerania a zamýšľaných účinkov toho-ktorého druhu kontroly v zmysle vtedy platnej normatívnej úpravy. Kým kontrola pred uzavretím zmluvy vykazuje predovšetkým preventívny charakter s možnosťou nápravy uskutočnených chýb, kontrola po uzavretí zmluvy má

výlučne len sankčný charakter, nakoľko ukončený proces verejného obstarávania prirodzene v zásade nie je možné zvrátiť. Aplikáciu rozhodných noriem na konkrétny druh kontroly je nutné vnímať na základe posúdenia vzájomných súvislostí ustanovenia § 146 ods. 2, 4 a 6, z ktorých je zrejmé, že odseky 2 a 4 explicitne pojednávajú o výkone kontroly pred uzavretím zmluvy a odsek 6 v celom svojom kontexte o kontrole po uzavretí zmluvy. Žalovaný zastáva na rozdiel od žalobcu názor, že ustanovenia konania o námietkach pokrývajú celý procesný postup a všetky inštitúty vhodné a aplikovateľné aj na dosiahnutie účelu kontroly pred uzavretím zmluvy. Taktiež je zrejmé, že výsledkom kontroly pred uzavretím zmluvy je rozhodnutie, ktorého výrok smeruje buď k zastaveniu konania, alebo meritórnemu rozhodnutiu o nariadení zrušiť použitý postup zadávania zákazky, nariadení odstrániť protiprávny stav alebo o zamietnutí námietok a teda výsledok nie je a ani nemôže byť protokol, respektíve záznam. Z tohto dôvodu ustanovenia § 146a až § 146d voči ustanoveniam konania o námietkach nemožno považovať za komplementárne, ale za vzájomne sa vylučujúce. Na základe uvedeného možno považovať postup žalovaného za súladný s normatívnou úpravou. K očakávaniam žalobcu a obmedzovaní jeho ďalších aktivít viazanosťou materiálnych, personálnych a technických kapacít žalovaný uviedol, že výsledkom verejného obstarávania je štandardný obchodnoprávny vzťah, kde treba mať na zreteli podnikateľské riziko umocnené prísne formalizovaným a administratívne náročným kontraktácnym procesom; obzvlášť pri zákazkách financovaných z fondov EÚ. V rámci toho by mal hospodársky subjekt, zvažujúci uchádzanie sa o zákazku počítať tak s možnosťou, že jeho ponuka nebude úspešná, ako aj s výkonom viacnásobnej administratívnej kontroly s možným výsledkom zrušenia použitého postupu zadávania zákazky v prípade zistenia určitých porušení zákona. Pokiaľ by platila argumentácia žalobcu, jeho legitímne očakávania by boli povýšené nad zákonnosť postupu, na základe ktorého s ním mala byť uzavretá zmluva. Potom by individuálny záujem jednej osoby neproporčne prevažoval záujmy ostatných osôb, vrátane verejného obstarávateľa, ktorému by boli krátené dotácie a čo je dôležitejšie, prevažoval by aj verejný záujem.

Dňom 1.6.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť a preto rozsudkom sp. zn. 2Sžf/80/2014 zo dňa 23. augusta 2016 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/10/2013-197 zo dňa 22.5.2014, ktorým bola žaloba zamietnutá. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Uvedený rozsudok bol zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 176/2017-54 z toho dôvodu, že najvyšší súd opomenul doručiť žalobcovi resp. jeho právnej zástupkyne advokátke JUDr. Ivete Rajtákovéj vyjadrenie žalovaného k odvolaniu. Následne najvyšší súd doručil advokátke žalobcu JUDr. Ivete Rajtákovéj vyjadrenie žalovaného k odvolaniu (č. l. 220 - 222 spisu krajského súdu). Uvedené vyjadrenie bolo JUDr. Ivete Rajtákovéj doručené do vlastných rúk 15.01.2018.

Vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného sa v jeho 35 bodoch v podstate opakujú argumenty žaloby s citácou príslušných zákonných ustanovení na vec sa vzťahujúcich.

Nato Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP opätovne preskúmal

napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a opätovne dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (219 ods. 1 a 2 OSP).

Z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil najvyšší súd skutkový stav tak, akom je popísaný v rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd preto nebude opakovať odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ale naň ako na vecne správne, dostatočne výstižné a zrozumiteľné odkazuje. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti záverov krajského súdu dodáva:

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného číslo: 1254-7000/2012-OK/5 zo dňa 20.12.2012, ktorým žalovaný podľa § 139 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 146 ods. 4 ZVO nariadil kontrolovanému (Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, 812 67 Bratislava - Staré Mesto) zrušiť verejnú súťaž na predmet zákazky „Vzdelávacie kurzy: Opatrovateľská starostlivosť“ v lehote do 30 dní od doručenia rozhodnutia po zistení, že obstarávateľ už v počiatočnom štádiu obstarávania v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania stanovil diskriminačné a neprímerané podmienky účasti vo vzťahu k predmetu zákazky, čo mohlo odradiť od účasti potencionálnych záujemcov a mať za následok eventuálne zúženie ich okruhu. Zákazka bola realizovaná zmätočne, neprehľadne a netransparentne a nedostatky, ktorých sa obstarávateľ dopustil pri realizácii uvedenej zákazky, mohli mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania a nebolo možné ich odstrániť iným spôsobom, ako nariadením zrušenia vyhlásenia postupu zadávania zákazky.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vyporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom žalovaného a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj najvyšší súd za správny. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybnil predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o dôvody žaloby, odvolania ako aj obsah vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného, možno len zopakovať, že s relevantnými dôvodmi žaloby sa krajský súd dostatočne vyporiadal a preto najvyšší súd len na ne odkázal (pričom na doplnenie a zdôraznenie správnosti záverov krajského súdu doplnil ďalšie dôvody), ako mu to umožňovalo ustanovenie § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP. Ďalšie podania žalobcu už neobsahovali žiadne také nové skutočnosti, ktoré by mohli byť relevantné pre posúdenie danej veci a preto nebolo povinnosťou najvyššieho súdu osobitne sa nimi v odôvodnení rozsudku zaoberať.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovela a s prihladnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne

správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 v spojení § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.